

Met verbazing heb ik het hypocriete artikel van hoofdredacteur Esther Voet, NIW 25 augustus 2022, '[Gehuld in stilzwijgen](#)', gelezen. Dit artikel behandelt drie belangrijke punten betreffende Rechtsherstel:

1. 'Na de onthullingen in het NIW over de controverse tussen de nabestaanden van de aanslag in München 1972 en de Duitse overheid, hult laatstgenoemde zich in stilzwijgen.'

De beerput blijft gesloten als men er niet inhoudelijk over kan/mag praten.

2. Onverstandig zoals Esther Voet in dit artikel citeert: 'want dit muisje krijgt nog een heel lange staart.'

Vandaag de dag zal geen enkele beerput voor eeuwig gesloten blijven.

3. 'Het argument van verjaring is niet meer houdbaar.'

Omdat sommige zaken niet verjaren. Morele zaken verjaren nooit!

De lezer zal zich wellicht het waarom afvragen van de aanhef met deze drie punten uit het bovenvermelde artikel. Welnu, Philip Staal strijdt al decennialang voor rechtsherstel van de Joodse Oorlogswezen. Een uiterst moeizame strijd met tal van teleurstellingen. Ondanks zijn uitgebreide en grondige onderzoeken die zijn te lezen in zijn boek '[Roestvrijstaal](#)' en '[Mijn erfenis](#)', gestaafd met duizenden pagina's [uitgebreid archief](#) waar alle benodigde documenten zijn stellingen bewijzen, zijn er nog altijd veel mensen en organisaties die, ondanks dat zij in eerste instantie verklaren dat wat er in het verleden is gebeurd, niet anders genoemd kan worden dan misdadig, zich niet willen 'branden' aan bijvoorbeeld publicatie van artikelen die Philip Staal overlegt. Bang voor reacties, bang voor relaties. Dan de ogen maar sluiten of weggijken, liever dan opstaan tegen dit grenzeloze onrecht.

Het Nieuw Israëlitisch Weekblad (NIW) met als hoofdredacteur Esther Voet is één van de vele die zich niet wil 'branden' aan artikelen en/of reacties op artikelen geschreven door Philip Staal. Hier geldt: 'Red mij en ik zal je behoeden', zie [hoofdstuk 64 van 'Mijn erfenis'](#).

De overgrote meerderheid van de oorlogswezen zijn, zevenenzeventig jaar na de oorlog, nog altijd niet/niet volledig in hun rechten hersteld.

Onderhandelingen met de voorgedijinstellingen waren onmogelijk omdat in 2005 de Joodse voorgedijinstellingen verdwenen.

Joods Maatschappelijk Werk (JMW) beroept zich in haar [verweerschrift](#) van 14 september 2004 tijdens de rechtszaak aangespannen door Philip en zijn broer Marcel om de fusie van de voogdijinstellingen met JMW te voorkomen, op de wet van verjaring. Voorzitter Van den Bergh motiveert het besluit van JMW in het [gespreksverslag](#) van 1 november 2004 als volgt:

‘De Fusiepartners zullen niet nalaten zich te beroepen op de verjaringstermijn, mede gelet op het algemene belang van de continuïteit van JMW.’

Joods (on)Maatschappelijk Werk heeft zich beroepen op verjaring om door middel van een fusie met de voogdijinstellingen, zich te ontfemen over het resterende miljoenenkapitaal van de voogdijinstellingen. JMW moest kiezen tussen faillissement en verlies van eer. Door hun keuze is het duidelijk dat Joods (on)Maatschappelijk Werk materiële waarde boven moreel erfgoed gradeert. Hierdoor zorgt JMW, met medeweten en medewerking van de Joodse Regenten in Nederland, dat de Joodse oorlogswezen niet/niet volledig in hun rechten worden hersteld.

Het is interessant en voor Philip, als één van de Joodse onderhandelaars met de overheid en de financiële instituten, beter bekend als de Maror-gelden, pijnlijk, dat JMW een beroep doet op verjaring in de rechtszaak die Philip en zijn broer, uit naam van alle Joodse oorlogswezen tegen de Fusiepartners hebben aangespannen. JMW heeft daarvoor ongetwijfeld goede redenen. Maar het blijft toch merkwaardig aangezien deze stichting zich tegenover derden altijd op het standpunt stelt dat het moreel verwerpelijk is zich in kwesties over de Tweede Wereldoorlog te beroepen op verjaring.

Daarentegen, in de eerste gesprekken met de Joodse organisaties deelde de Overheid, Verzekeraars, Banken en de Vereniging van de Effectenhandelaren, mede dat ze uit coulance afziet van een beroep op verjaring. Begin 2020 heeft de Nederlandse Spoorwegen dit standpunt overgenomen en ziet af van een beroep op verjaring.

Ausgerechnet JMW, de sociale stichting die haar bestaansrecht te danken heeft aan de trauma's van de Sjoa, beroept zich op verjaring van tegoeden uit de Tweede Wereldoorlog.

Zien ze dan alleen de splinter in andermans oog, maar niet de balk in dat van henzelf?